

1

‘Nee.’ Lily voelt haar staart heftig meebewegen terwijl ze haar hoofd schudt.

Ze zitten in de woonkamer. Zij op de grote stoel bij de tv, naar voren gebogen. Ze leunt met haar armen op de leuningen alsof ze op het punt staat om weg te lopen. Haar ouders zitten op de bank tegenover haar, de kleine houten tafel tussen hen en Lily in. Haar vader buigt zich naar voren, maar Lily geeft hem geen kans om iets te zeggen.

‘Ik kan prima alleen thuisblijven,’ zegt ze, ook al weet ze dat haar protest weinig uit zal maken. ‘En iemand moet langs bij opa.’

Haar ouders wisselen een blik. Lily heeft er een bloedhekel aan als ze dat doen. Alsof ze haar buitensluiten.

‘Waarom niet?’ snuift ze, omdat ze de reactie al kan voorspellen.

‘Je hebt gelijk over opa,’ zegt haar vader rustig. ‘We vinden het heel fijn dat je hem vaak bezoekt.’ Ze zucht even. ‘Opa vindt het fijn.’

Lily neemt een hap lucht. Ze slikt in wat ze wil zeggen: dat opa er weinig van mee krijgt.

‘Maar we denken ook dat het goed is om even afstand te nemen,’ vult Lily’s moeder aan.

‘En duizend kilometer leek jullie afstand genoeg?’ Lily voelt een lach op komen borrelen, ondanks alles. De hele

situatie is absurd. Haar ouders willen per se met vakantie terwijl het met opa slecht gaat. O ja, en zij moet mee. Omdat het zo goed is om ‘afstand te nemen’.

Lily leunt achterover in de stoel en slaat haar armen over elkaar. ‘Ik stel voor dat we naar Amerika gaan. Of nee, Japan. Of Australië. Ik bedoel, als je echt afstand wilt nemen, dan moet je het gelijk goed doen.’

Haar vader staat op.

‘Weet je, er valt gewoon niet met jou te praten. Je gaat mee. Klaar.’ Rechtop is haar vader extreem lang. Lily kijkt omhoog en ziet zijn langer-dan-gemiddelde nek, zijn iets te kleine oren maar verder knappe gezicht. Zijn donkere haar is nog steeds niet grijs, ook al is hij bijna vijftig. Ze weet zeker dat hij zijn haar verft, maar hij zegt er nooit iets over. Haar moeder kan het minder goed verbergen, aangezien ze midden in de winter opeens van zwart naar koper gaat of andersom – net waar ze zin in heeft. Na de mislukte kleuring (rood werd worteloranje) van een jaar geleden heeft ze haar haren nu al tijden in dezelfde tint zwart als Lily. Haar natuurlijke kleur, zegt ze zelf, maar Lily weet dat ze elke maand naar de kapper gaat zonder dat haar haren na het bezoek ook maar iets korter zijn.

‘En doe op zijn minst een beetje dankbaar,’ gaat haar vader intussen verder. ‘Er zijn genoeg kinderen die helemaal nooit met vakantie gaan.’ Zodra Lily zijn blik vangt weten ze allebei dat het een slecht argument is. Volgens die logica moet je ook meer eten omdat er aan de

andere kant van de wereld mensen honger hebben. Lily weet zeker dat die regel ooit bedacht is door mensen die veel te graag en veel te vaak eten. Ze hoeft helemaal niet dankbaar te zijn dat ze met vakantie mag als ze veel liever thuisblijft. En wat moet ze in Zuid-Frankrijk? Ook al zit haar moeder nog op de bank, Lily weet dat het gesprek is afgelopen. Ze staat op.

‘Ik ben op mijn kamer.’

Als ze op de derde traprede is, hoort ze nog net haar moeder zuchten terwijl...